

ubijanje vremena

nikola vujčić

(UBIJANJE VREMENA)

a gde je ta množina: jedan sa drugima?
bacajući se među reči – patuljci beže,
star sam da bih uzviknuo: zimmmma!
led vodu i vazduh veže!

osuli se su prsti na rukama: evo grada!
pola sata zatvaram vrata: prazna soba (nula)
dva je progutala juče/i sada
reči pune straha u nas je nasula

ali ja ću prići stolu: površina je lažna;
da li su mi potrebna usta ili ruke?
ruke! ruke!
moje glasne žice su na njima!
mudra si/ničija si. neme su ruže na stolu. ali
ih premeštam.
samo ti sagradi: od vode – mene:
»vodom ću te udaviti!«
sebe voda nosi i zimi trči, u kuću.
gde ću stići na tvojim prstima?
nasred ulice prosulo se moje lice: hrpa!
mesa u parku! iz koje istrčavaju deca!
sama sam, san je: velika površina puna vode,
svelost cvrči na repu lisice, slogovima podižem
branu, planina se nagnula nad grad...
a gde je to? na snegu (?) ispod koga je
sadašnjost koja me ostavlja.
napokon: to vreme (buđenje) ali nisam baš
siguran da li je to taj trenutak u kome će me
podići tvoje ruke
stala sam ti u usta! kao kap vode hoću
da budem okrugla – hop! sve u jednoj reči,
tu se steže grlo.
izmišljen je led da bih lakše
govorila o vodi.
poješću tu belinu na kojoj se
vreme peni
od nekoliko reči skrojicu
odeću –
izaći ću u grad
pun smeha

(SVETLOST)

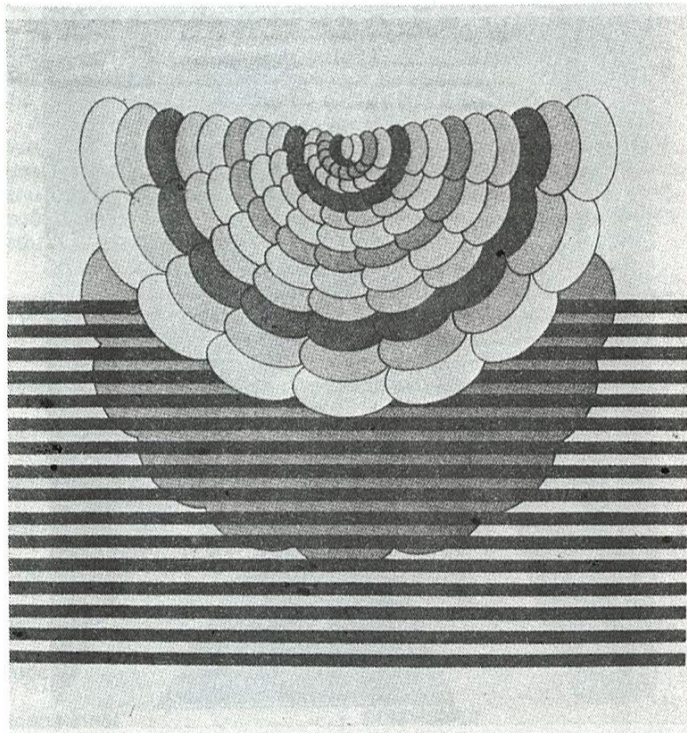
ali šta ja imam od svetlosti ako ostanem sama
moji kapci što sve prekrivaju plaše se dodira,
bez glagola sam niko i ništa, troma kao kamen
kao zemljana posuda puna praznine, držim se za vazduh
čeljustima, nemam oslonca za pokret
jedna rečenica u meni – duga kao godina, moja
ruka u toj praznini kao riba u malo vode,
male oči pune vida: jezik je najveća razlika, ubrzavam
korake da je uhvatim
stani! pretaću te zvatí.
prestaćeš postojati.
ja sam ostatak, umivam se, moja bistrina je prolazna
»takva si« rekao sam »staklena od straha, kao slamčica u
polju u koju brzo pada mrak«
kiša je mnoštvo ruku što te miluju
i lice čine čistijim
vrh stabla je vrh jezika odakle se najlakše opisuju
svetlost
ali, šta ja imam od svetlosti, to je staklo što se
razbija čim zatvorim oči da bih jasnije videla

(VRATA)

od stabla ću napraviti vrata. pokucaću.
otvoriću ih: Dobar dan!
oni će odleteti u visine
govoreći, odozgo padaće
užasnut sporošću – zaspaću: otići ću
daleko, ostariću.
vratiću se kao Telemah
istopiću se kao sneg u vodi, ujutro
istrčaću iz mraka u šumu
gde se najbrže raste.
doneću stablo, napraviću vrata.
pokucaću. otvoriću ih.
ući ću.

(JUČE)

tek što se odmakla: da ne čuje više ni sebe,
toliko,
gde se sukobljava Jednina i Množina
njene nedeljive reči pretvorene u vreme
gde nekoga čekam
i čujem, sebe, kako od smeha
pravim prostor
i kako silazim niz spenište
a kad je sišao, taj isti, ostao je sam
kao kad navlači košulju, a gde? – pitaš sad
ej, N. prošlost je iza ugla zgrade gde se igram kao dečak,
ruke su mi predaleko, prsti su mi crte koje nestaju u
vazduhu, učim hodati da pretrčim dvorište,
mnogo je dana prošlo – moje su oči voda u kojoj se utapam,
u cik zore, između reči – viri ostatak mog rukava

(...)

a onda sam rekao druge rečenice
: dve slične stvari mogu biti jedna,
mali je prostor što ga je posuda na mom stolu
posudila, ali velika je tišina koja u nju može
stati i – spuštam je, pažljivo, da se ne prospe – toliko
okrugla da je ne mogu obuhvatiti
: tek kasnije: o, slogovi-koraci, uzimate sve! – zadihani!
iz-digla se moja ruka – pusto polje gde već je šapat
pred san: spavam u urni, u telu sklupčanom. –
čija je ovo senka, pitaće čitalac, naglo budeći se –
zar je Već? veliko vreme što sam ga imao tek trenutak?
: u Ledan-gradu nećeš ugledati ružu ili ćeš miris
namirisati kroz otvorena vrata, o-pisaćeš
prazne sobe mrmljajući niz stepenište, njoj
kojoj je potrebna samo jedna rečenica da bi imala
svoju prošlost